

Η εορτή της Εγέρσεως του Λαζάρου στη Βηθανία

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η Έγερση του Λαζάρου εορτάστηκε στην πανηγυρίζουσα Ιερά Μονή Μάρθας και Μαρίας των Αδελφών του Λαζάρου στη Βηθανία.

Το Σάββατο 27 Απριλίου 2024 τελέστηκε Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ησυχίου και του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου.

Έψαλλε ο κ. Ευστάθιος Τσουμάνης, βοηθούμενος από τον μοναχό π. Ιωσήφ τον Αγιορείτη, παρουσία του Γενικού Προξένου της Ελλάδος στα Ιεροσόλυμα κ. Δημητρίου Αγγελουσοπούλου και της Προξένου κ. Άννης Μάντικα και με τη

συμμετοχή αυτοχθόνων Αραβοφώνων πιστών και πολλών προσκυνητών.

Στο Κοινωνικό της Θείας Λειτουργίας κήρυξε τον θείο λόγο ο Μακαριώτατος ο οποίος, μεταξύ άλλων, επισήμανε πως «ὁ Χριστός διὰ τῆς ἐκ τοῦ ἁδου Ἀναστάσεως τοῦ τεθνεῶτος τετραήμερου Λαζάρου διέσεισε τό κράτος τοῦ θανάτου πρό τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ θανάτου ἀφ' ἐνός· καί προεμήνυε τήν τριήμερον Αὐτοῦ ταφήν καί τήν κοινήν Ἀνάστασιν ἀφ' ἐτέρου».

Αναλυτικά ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ανέφερε:

«Κύριε, ἡ φωνή Σου κατέλυσε τοῦ ἁδου τά βασίλεια καί ὁ λόγος τῆς ἐξουσίας Σου ἡγίρειν ἐκ τάφου τετραήμερον· καί γέγονεν ὁ Λάζαρος τῆς παλιγγενεσίας προοίμιον σωτήριον», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος δηλονότι τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ τῆς Βηθανίας, ἐξ ἧς ὁ Λάζαρος κατήγετο καί ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἔνθα ἡ ἀδελφή τοῦ Λαζάρου Μάρθα συνήνητησεν τόν Ἰησοῦν, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν ἔγερσιν τοῦ Ἁγίου καί δικαίου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου τοῦ τετραήμερου.

Κατά την ἀψευδῇ μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἡ Μάρθα εἶπε πρὸς τόν Ἰησοῦν: «Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, ὁ ἀδελφός μου οὐκ ἂν ἐτεθνήκει» (Ἰωάν. 11,21): Κύριε ἐάν ἦσουν ἐδῶ, δέν θά εἶχεν ἀποθάνει ὁ ἀδελφός μου... «Εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἶμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα», (Ἰωάν. 11,25-26).

Ἑρμηνεύοντες τόν λόγον τοῦτον τοῦ Χριστοῦ, ὁ μέν ἱερός Αὐγουστῖνος λέγει: ὁ πιστεύων εἰς τόν Χριστόν θά ἀποθάνῃ προσκαίρως, λόγῳ τοῦ θανάτου τῆς σαρκός, δέν θά ἀποθάνῃ ποτέ λόγῳ τῆς ζωῆς τοῦ Πνεύματος καί τῆς ἀθανασίας τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ δέ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ὁ εἰς Αὐτόν [τόν Χριστόν] πιστεύσας ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι ἀτελεύτητον ἔχει ζωὴν ἐν μακαριότητι καί ὁλοκλήρῳ ἀφθαρσίᾳ».

Κατά δέ τόν ύμνωδόν τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός μεταβαίνει ἀπό τόν τόπον πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ εἰς τήν Βηθανίαν μετά τῶν μαθητῶν Του, ἔνθα ὁ φίλος Αὐτοῦ Λάζαρος ἀπέθανε, ἵνα πιστοποιήσῃ τήν ἀόριστον ἐνέργειαν καί δύναμιν τῆς Θεότητος Αὐτοῦ: «Θεός ὢν ἀληθινός, Λαζάρου ἔγνωσ τήν κοίμησιν, καί ταύτην τοῖς Μαθηταῖς, τοῖς σοῖς προηγόρευσας, πιστούμενος Δέσποτα, τῆς Θεότητός σου, τήν ἀόριστον ἐνέργειαν», ἀναφωνεῖ ὁ ύμνωδός.

Προσέτι δέ ἵνα πιστοποιήσῃ, βεβαιώσῃ τήν πρό τοῦ σωτηρίου Αὐτοῦ πάθους κοινήν Ἀνάστασιν. «Τήν κοινήν Ἀνάστασιν πρό τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγειρας τόν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός·», ἀναφωνεῖ καί ὁ ύμνωδός.

Ἐπειδή ἡγγιζεν τό σωτήριον σταυρικόν πάθος Αὐτοῦ, ὁ Χριστός διά τῆς ἐκ τοῦ ὁδοῦ Ἀναστάσεως τοῦ τεθνεῶτος τετραήμερου Λαζάρου διέσεισε τό κράτος τοῦ θανάτου πρό τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ θανάτου ἀφ' ἐνός· καί προεμήνυε τήν τριήμερον Αὐτοῦ ταφήν καί τήν κοινήν Ἀνάστασιν ἀφ' ἐτέρου.

Καί εὐλόγως διερωτώμεθα, τί σημαίνει «Κοινή Ἀνάστασις»; Κοινή Ἀνάστασις σημαίνει τήν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἡ Ἀνάστασις δέ τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀφορᾷ εἰς τήν ὑπό τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί διά Πνεύματος Ἁγίου προσληφθεῖσαν Αὐτῷ ἀνθρωπίνην ἡμῶν σάρκα. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ κοινή τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασις σημαίνει τήν ἐκ τῆς φθορᾶς, δηλονότι τῆς ἀμαρτίας ἐλευθερίαν πάντων τῶν ἀνθρώπων.

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ἡ «ἐκ τῆς φθορᾶς ἐλευθερία πάντων τῶν ἀνθρώπων» δέν πρέπει νά ἐκλαμβάνηται ἢ ἐρμηνεύηται ἐν ἡθικῇ ἢ μεταφυσικῇ ἐννοίᾳ, ἀλλά ὡς γεγονός ἀληθινόν καί πραγματικόν, δεδομένου ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ ἀναντίρρητον πραγματικότητα.

Ἡ διά τῆς μεγάλης φωνῆς κραυγή τοῦ Χριστοῦ εἰπόντος: «Λάζαρε δεῦρο ἔξω», (Ἰω. 11,43) διαδηλοῖ τήν ζωοποιόν δύναμιν καί τό ἔργον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ρητῶς διαβεβαιούντος τούς πιστούς: «ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τόν λόγον μου ἀκούων καί πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωήν αἰώνιον, καί εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλά μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν» (Ἰωάν. 5,24).

Τοῦτο ἀκριβῶς, δηλαδή τήν μετάβασιν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν, ἐπεμαρτύρησεν ἡ ἔγερσις τοῦ Λαζάρου, ὁ ὁποῖος κατά τόν ἅγιον Ἀνδρέαν Κρήτης «γέγονε τῆς παλιγγενεσίας προοίμιον σωτήριον», τούτέστιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐν Βηθανία ὄντες καί προγευθέντες τήν κοινήν Ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ νικητοῦ τοῦ θανάτου, μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν:

«Πρεσβείαις τῆς Πανάγνου Θεοτόκου καί Ἰκεσίαις Λαζάρου, Μάρθας καί Μαρίας τε, ἡμᾶς ἀξιώσον, θεατάς γενέσθαι, τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ Πάθους σου Κύριε, καί τῆς λαμπροφόρου, τῶν ἡμερῶν καί βασιλίδος, Ἀναστάσεως τῆς σῆς, φιλάνθρωπε».

Ακολούθησε λιτανεία περίξ της Ιεράς Μονῆς καὶ ἡ Απόλυση. Στὴ συνέχεια ἡ Ἡγουμένη Γερόντισσα Εὐπραξία παρέθεσε κέρασμα στο Ἡγουμενεῖο ὅπου παρέστη τιμητικῶς καὶ ὁ Δήμαρχος τῆς Παλαιστινιακῆς Αυτονομίας τῆς Βηθανίας με συνεργάτες αὐτοῦ.

Ακολούθησε δεύτερη λιτανεία ὑπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιο πρὸς τὸν τάφο τοῦ Λαζάρου, ὅπου ἀνεγνώσθη ἡ ἐκ τοῦ Κατὰ Ἰωάννην Ἀγίου Εὐαγγελίου Περικοπὴ τῆς ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ
ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΜΟΝΗΣ ΛΑΖΑΡΟΥ
ΜΑΡΘΑΣ & ΜΑΡΙΔΑ
ΒΗΘΑΝΙΑ
1913 - 1991

